

ПРИЛОЖЕНИЕ № 1

Р е з о л ю ц и я

на събора на прѣдставителитѣ на българскитѣ села и градове, приети съ акламации въ заседанието му на 17 декемврий 1917.

Съборътъ на прѣдставителитѣ на добруджанскитѣ села и градове, като размиѣни мисли върху миналата, сегашната и бъдещата политическа съдба на Добруджа и като взе прѣдъ видъ:

1. че цѣла Добруджа до устията на Дунава по географско положение, по история и население съставля нераздѣлна часть отъ общото българско отечество; че отъ основанието на българската държава въ 679 г, санкционирано съ писмения договоръ между българския князь Аспарухъ и Византийския императоръ Константинъ IV Погочатъ, до 1878 г, тая балканска провинция и въ дни на робство, и въ дни на свобода е сподѣлила общата политическа съдба на България;

2. че турескитѣ завоеватели на Балканитѣ въ края на 14 вѣкъ отнеха Добруджа отъ послѣдния ѣ владѣтель, българскиятъ князь Иванко, синътъ на Добротича, който даде името си на цѣлата областъ;

3. че прѣвъ петвѣковното турско владичество Добруджа бѣ колонизирана съ мусулмански и други вародности, но въпрѣки туй ти не изгуби българския си характеръ;

4. че слѣдъ руско турскитѣ войни въ края на 18 и началото на 19 вѣкъ, които разориха, опустошиха и обезлюдиха цѣла Добруджа, пропжденото кѣмъ Балкана българско население се върна на компактни маси въ своитѣ разорени родни огнища и съ творческия си трудъ и безпрѣдѣлната си енергия облагороди запустѣлитѣ поля и прѣсъздаде най цѣннитѣ ѣ богатства;

5. че още въ првитѣ дни на българското възраждане, започнато въ началото на миналия вѣкъ, добруджанскитѣ българи съ добръ уреденитѣ си черкви, училища, стопански и културни сѣружavanja участвуваха активно въ борбитѣ за духовната и политическа независимостъ на цѣлокупния български народъ и благодарение на своето прѣвъзходство станаха прѣвъ ржководѣтъ факторъ въ обществения, културния и стопанския животъ на провинцията;

6. че българскиятъ характеръ на Добруджа бѣ призватъ съ Султанския ферманъ за учрѣдяването на Българската Екзархия, издаденъ на 28 февруарий (12 мартъ) 1870 г, и отъ Цариградската конференция на прѣдставителитѣ на Великитѣ сили въ 1876 г.

7. че Вѣдинскиятъ конгресъ въ 1878 г. даде Добруджа на Румѣния не защото послѣдната имаше нѣкакви права върху тая провинция, а защото върваше, че съ тога ще гарантира свободата